

Děti světa

OD ARKTIDY PO ROVNÍK, od Jižní Ameriky po jihovýchodní Asii mají děti stejné starosti a zájmy. Rády si hrají s míčem a na schovávanou a baví je chodit do školy. Bojí se válek a přejí si mír. Mají obavy o životní prostředí a uvědomují si, že ho dospělí kazí. V knize *Děti jako já* se setkáváme s dětmi ze všech společenských vrstev – od malých venkovských obcí po rušná velkoměsta, od studených, zasněžených krajů po horké a vlhké tropy. Dovídáme se o jejich všedním životě, nadějích, strachu a snech. A objevujeme, kolik toho tyto děti mají společného – navzájem i s vámi!

...

BRAZÍLIE

Celina

CELINĚ TEMBÉ JE DEVĚT LET a žije v amazonském deštném pralesě v Brazílii, v Jižní Americe. Je příslušnicí indiánského kmene Tembé a její otec je náčelníkem vesnice. Rodina se zabývá zemědělstvím. Většinu plodin, které potřebují k životu, si pěstují sami. Co zbyde, prodávají. Otec s bratrem také rybaří v řece; občas uloví aligátora. Celinina rodina má obydlí velmi blízko rovníku; počasí je tam proto stále teplé a den i noc jsou stejně dlouhé. V této části Brazílie každý den prší.

...

„Jmenuju se Celina Tembé, protože jsem Indiánka z kmene Tembé. Zrovna jsem se začala učit náš jazyk tembé. Líbí se mi, že žijeme u řeky. Chtěla bych tady bydlet celý život. Mám ráda prales a mrzí mě, když lidi kácejí stromy. V noci někdy mívám strach, protože tam žije Matim. To je velikánské zvíře. Dospělí tvrdí, že neexistuje. Já jsem ho zatím neviděla, ale vím, že tam někde je, protože ho slýchám pískat. Moc se ho bojím.“

...

AUSTRÁLIE

Rosita

ROSITĚ JE OSM LET a žije v Západní Austrálii. Je jedním z potomků prapůvodních obyvatel Austrálie. Ti žijí na tomto kontinentě již přes 40 000 let. Rosita žije v obci domorodých obyvatel zvané Bidyadanga. Pospolu je tam usídleno celkem pět různých skupin domorodců. Každá mluví vlastním jazykem a kromě toho také anglicky, což je pro všechny dorozumívací řeč. Rositina rodina patří ke skupině Nyangumarta.

...

„Až vyrostu, chci pracovat v úřadě, počítat peníze. Chtěla bych se podívat do Perthu, velkého města na jih odsud. Naše učitelka, slečna Mitchellová, tam byla a vyprávěla nám o něm. Ale lepší by bylo, kdyby tam neexistovaly věžáky, aby děti nemohly vypadnout. Kdybych nějak mohla změnit svět, všechny vysoké domy bych proměnila na malé.“

...

BARNABASŮV A ANABELIN CESTOVNÍ DENÍK

Náš cestovní deník

„ABYCHOM MOHLI NAPSAT TUTO KNIHU, navštívili jsme s Barnabasem 31 zemí. Ve většině případů nám setkání s tím kterým dítětem jeho rodinou zařídil Dětský od OSN (UNICEF). Vozili jsme s sebou všechno potřebné, abychom v domově každého dítěte mohli zřídit improvizovaný fotoateliér, včetně čtyř velkých lamp, devíti stativů (trojnohých stojanů) a čtyř fotoaparátů. Toto mohutné vybavení vážilo 110 kilogramů. Než jsme se pustili do zábavného fotografování, s dotyčným dítětem jsem si nejprve povídala, abych ho poznala. Vypytávala jsem se na rodinu a kamarády, vyučování, volný čas a zjišťovala, co je na onom dítěti zvláštního. Aby Barnabas věděl, co má fotografovat. Takto jsme cestovali déle než rok a odnesli si nezapomenutelné zážitky...“

UKRÁJKA